

عنوان مقاله:

تحلیل ماهیت ذاتی عرفان در ایجاد وفاق و همزیستی مسالمت آمیز نوع انسان

محل انتشار:

چهارمین همایش بین المللی مدیریت، روانشناسی و علوم انسانی با رویکرد توسعه پایدار (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

یوسف مقدسی - استادیار الهیات، دانشگاه فرهنگیان آذربایجان غربی، پردیس شهید رجائی ارومیه

خلاصه مقاله:

عرفان، جهان شمول ترین تفسیر اسلام است و به همین دلیل در امریکا و چین و هر نقطه دیگری از جهان در میان همه انسانها اعم از سیاه و سفید مخاطب می یابد و آنها را تحت تاثیر قرار می دهد. عرفان انسانیت انسان و ساختار وجودی او را اهمیت می دهد نه جامه هایی که بعدها بر تن انسان پوشانده اند مانند پاکستانی بودن، ایرانی بودن یا اهل حبشه بودن. عرفان مولود دوره رفاه و ایمنی نیست. بلکه زاییده عصر تا ایمنی ها، سنگ دلی ها، آشفتگی ها، کشتارها، نا به سامانی ها و بی ضابطه گی ها در روابط انسانی است و لذا عرفان رویای طلایی صلح در دوره خشونت و جنگ است. تمام تلاش عرفان این است که من شما را تبدیل به من دیگر کند. خویشتن شناسی انسان به معنای یک حقیقت هدف عرفان است و در طول زمان از زمان آدم (ع) تا کنون ادامه داشته است. البته فرم تغییر می کند. تفاوت رفتار در حضرت ابراهیم (ع) حضرت موسی (ع) و پیامبر عظیم الشان اسلام (ص) نیز به همین دلیل است. تحقیق حاضر مبین این است که هیچ فرقه ای به مانند عارفان به فکر مردم نبوده اند زیرا هر فرقه ای طرفداران خود را بر حق و راه راست می پنداشتند و فرقه دیگر و طرفداران آن را نجس و ملعون و بر باطل. تنها صوفیان که با همه بشریت صلح و آشتی داشتند و بیش از دیانت و مذهب، دنبال انسانیت می گشتند و الان در جهان حاضر مردمان، دغدغه فطری و روحی شگفت انگیزی برای سیر و سلوک عرفانی حقیقی دارند و آن را ورود به نوعی انسانیت می دانند. بدین طریق از صلح و آشتی پاسداری کرده و بهزیستی و همزیستی را آرزومندند.

کلمات کلیدی:

عرفان، فطرت، صلح، همزیستی مسالمت آمیز.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/885178>

